

omfatte offentlige Færdselsforbindelser paa Landet og paa Købstædernes Markjorder. Derimod har man ikke fundet det saa stærkt paakrævet at gøre det direkte anvendeligt paa Købstædernes Bygrunde, der allerede er mere eller mindre bebyggede og i det hele maa siges at indtage en Særstilling, hvorfor man maa anse det hensigtsmæssigt, at en eventuel Udvidelse af Bestemmelserne til selve Købstadgrunden, hvor der er Trang dertil, sker ved Vedtægt, hvorved Hensyn kan tages til de stedlige Forhold og de for Købstaden allerede gældende Vedtægtbestemmelser. Lovforslaget tilsigter iøvrigt som anført at give samtlige Kommuner Hjemmel til at anvende dets Bestemmelser, uden Hensyn til om der for dem er stadfæstet Bygningsvedtægt eller -reglement, men indskrænker selvfølgelig ikke i nogen Henseende de Beføjelser, som Kommunerne i Overensstemmelse med den gældende Bygnings- eller Vejlovgivning har faaet eller vil kunne faa tillagt. Man henleder iøvrigt Opmærksomheden paa, at det Spørgsmaal, som søges løst ved nærværende Lovforslag, er rejst under Rigsdagsforhandlingerne angaaende Forslag til Lov om Brandpolitiet paa Landet m. m. (jfr. Landstingstidende 1925—26 Spalte 688—691 og Folketingstidende 1925—26 Spalte 5087—88 og 5092—93). Iøvrigt henvises til Bemærkningerne til de enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Det vil altid bero paa et Skøn, hvor stor en Vejbredde man bør regne med under Hensyntagen til den formodede Udvikling af Færdslen. Indenrigsministeriet har ment det rettest at overlade det til vedkommende Kommunalbestyrelser selv at træffe Afgørelse herom, idet man under denne Forsudsætning ikke har haft Betænkelighed ved at fastsætte Maksimumsbredden til 30 m for Landeveje og 20 m for Biveje.

De lokale Myndigheder maa anses for bedst egnede til at dømme om dette Spørgsmaal og vil formentlig ikke fastsætte en større Vejbredde end fornødent efter de stedlige Forhold, Ministeriet anser det derhos ikke for sandsynligt, at der i den nærmeste Fremtid i Almindelighed vil blive Brug for større Vejbredder end 30 m, men mener paa den anden Side, at Maksimum ikke gerne bør sættes under denne Bredder, da man i modsat Fald meget let risikerer, at Færdselsudviklingens Krav ikke kan imødekommes.

Efterat Lovforslaget var endeligt udformet i den foreliggende Skikkelse har man indhentet en Erklæring fra Ministeriet for offentlige Arbejder derover, og nævnte Ministerium, der iøvrigt intet har haft mod Forslaget at erindre, har udtalt, at man maa finde, at de særlige Forhold i Københavns Amtsraadsreds gør det ønskeligt her at sætte Byggelinien Afstand fra Landevejenes Midtlinie til 17,5 m. I Overensstemmelse hermed har man foretaget en Tilføjelse til nærværende Paragrafs 1. Stk.

Til § 2.

Den Raadighedsindskrænkning, som Fastsættelsen af den paagældende Byggelinie paalægger de til Vejen stødende Grundejere, vil som Regel ikke hindre disse i at benytte deres Ejendomme som hidtil, altsaa i de fleste Tilfælde til Landbrugsdrift, og man mener derfor, at der kun undtagelsesvist vil være Anledning til at yde dem Erstatning for selve Fastsættelsen af Byggelinien.

Udmaalingen af Erstatningen m. v. har man foreslaaet skal ske efter Reglerne i Byplanloven, hvis Bestemmelser jo er af lignende Karakter som de i nærværende Lovforslag omhandlede.

Til §§ 3—7.

Disse Bestemmelser er af formel Karakter og har i det væsentlige deres Forbillede i de tilsvarende Bestemmelser i Byplanloven.